PANORAMIC SPORTIV INTERN

„Mi-a bătut azi-noapte toamna-n geam,
Mi-a bătut cu degetul de ploaie..."

Tristețea l-a cuprins nu numai pe poet, ci și pe... cicliști. Aversele insistente din ultimele zile au perturbat serios desfășurarea campionatului național de pistă.

După ce „Turul României" a stabilit ierarhia, atît de relativă, a „alergătorilor de cursă lungă", velodromul își desemnează acum elitele. Mai înainte s-au întrecut juniorii, iar pînă joia viitoare se vor înfrunta seniorii. De remarcat că în două curse ale seniorilor, din cele desfășurate pînă ieri, a învins un... junior (Fl. **Negoescu, unul din băieții lui Dede !**), ceea ce este un fel de lovitura de teatru, un lucru foarte amuzant... și în același timp, foarte trist, dar — mai cu seamă — foarte semnificativ.

Ciclismul pe beton (care în orice clasament de spectaculozitate și popularitate a sporturilor ocupă un loc de frunte, probabil după fotbal, box, și tauromachie, dar în nici un caz mai jos) plîpîie la noi, fiind pe punctul de a se stinge. Dacă luna septembrie se încăpățînează să fie ploioasă, campionatul național poate fi nelimitat prelungit, dacă nu chiar compromis. Soluții ? Ar fi — după părerea noastră, — două:

— **Să se găsească un sistem eficient de dirijare precisă a ploilor, în funcție de calendarul competițional,** sau :

— **Să existe un velodrom acoperit (bază sportivă care, conform statisticilor existente, își amortizează cel mai repede cheltuielile).**

Prima soluție este, probabil, mult mai simplă !..

Iubitorii tenisului, văduviți în acest an, la campionatul național, de mult așteptata confruntare Țiriac — Năstase vor avea prilejul să vadă acest mare derbi la meciul Dinamo — Steaua, clou-ul campionatului pe echipe. Simbătă, pe tradiționalul teren central de la „Progresul", se va spune primul „ready" și se va servi. Un pronostic ? Imposibil. Există un „complex Năstase" la Țiriac, dar — poate nemărturisit — și invers. Decisive vor fi, credem, „break"-urile, ghemurile cîștigate contra servici. Să vedem, deci, cine va avea albele în această palpitantă partidă ?

Două sporturi își inaugurează sezonul : baschetul și voleiul. Poate că asemenea momente ar trebui marcate prin festivități. Care s-au făcut, o dată, dar au fost abandonate. Există vizavi de multe întreceri cu tradiție un oarecare sentiment de nepăsare, dacă nu chiar de blazare. Ceea ce poate fi un semn de mare superioritate, dar — reversul medaliei — și de bătrînețe.

Handbalul își va trece în inventarul statistic o etapă foarte obișnuită. În schimb, rugby-ul surescită interesele, programînd — la jumătatea turului diviziei A — una dintre „partidele-test" STEAUA — DINAMO. O confruntare de ambiții, nume sonore și veleități, din care, sperăm, să nu lipsească tocmai rugby-ul.

Buzăul perseverează. Pentru a doua oară în acest sezon se organizează aici un motocros, cu participarea unor specialiști recunoscuți ai genului. Un exemplu grăitor că în cursa dintre „INIȚIATIVA" și „SARCINA" prima conduce cu autoritate.

Valeriu CHIOSE

Să fie vorba de îmbătrînire?

Cu mai bine de trei decenii în urmă, marele anatomist și om de vastă cultură Francisc Rainer, vorbind despre bătrînețe, afirma că ar constitui un fenomen infinit mai ușor de recunoscut, decît de explicat.

Dintre caracteristicile fenomenului de îmbătrînire, mai puțin condiționat de contabilitatea anilor și mai mult de un proces de sclerozare a țesuturilor și în special a celui ce formează structura cerebrală — marele om de știință consemna întîrzierea de recepție a impresiilor dinafară și aceea de reacție a impulsurilor dinăuntru, fapt care generează o incapacitate de asimilare a noului, o exprimare șablonardă, în care se repetă cîșeul de acum 20—30 de ani și o indiferență față de prezent și viitor (aparență de blazare), cum și o trăire în trecut.

Ar putea părea drept o ciudățenie că în coloanele unei publicații dedicate sportului, manifestare prin excelență a tineretului, reproducem constatări și reflexii asupra procesului de îmbătrînire. Cuvintele profesorului Rainer ne-au fost chemate în memorie urmărind, pe diverse planuri, manifestările unora dintre sportivii noștri, cît și a multora, foarte multora, dintre aceia care, profesional sau ca divertisment, populează tribunele bazelor sportive. Într-adevăr, din ce în ce mai mult, pe gazonul sau pe pistele de concurs ale stadioanelor, cît și în tribunele lor, putem întîlni manifestări care se încadrează în cele arătate în primele rînduri.

Numeroși, chiar prea numeroși sportivi, fie că sînt atleți, fotbaliști, rugbyști, boxeri etc. au debutat promițător, au lăsat să se întrevadă perspective de dezvoltare care să-i impună în rîndurile fruntașilor mișcării sportive. Dar, spre decepția tuturor celor ce-i urmăresc, se plafonează, nu corespund capitalului de încredere investit în ei, rămîn biete speranțe nerealizate, iar pe plan personal, dacă stai de vorbă cu ei, vor manifesta o infatuare ale cărei rădăcini nu pot fi găsite decît în trecut. Oare, în ciuda contabilității anilor care le-ar permite, încă, să fie socotiți tineri, n-au îmbătrînit prematur ?

Dacă îi urmărești la antrenamente sau în manifestări publice, ceea ce te va șoca, din primul moment, va fi lipsa de entuziasm pentru ceea ce fac, absența generoasei dăruiri, adică tocmai a acelor atribute specific tinerești. Aparent, sînt blazați, dar dacă răscolești ceva mai adînc motivele acestei aparențe, îți surîde, jalnic, o hidă bătrînețe precoce.

Această boală a bătrîneții este un egal pericol pentru sportivul practicant, pentru o parte dintre aceia care profesional sînt preocupați de manifestarea sportivă, cît și pentru cei care, din tribună, urmăresc spectacolul sportiv.

Este bine cunoscută interdependența, în cadrul larg al spectacolului, dintre scenă și public. La teatru, un spectacol fad, un spectacol realizat de actori plictisiți, va plictisi — oricît de captivant ar fi textul — și publicul spectator.

Dinamica și estetica spectacolului sportiv, realizate de sportivi blazați, de sportivi dezinteresați de cerințele prezentului și care au renunțat la lupta de autodepășire, dispar din contextul spectacolului și nu se comunică tribunelor.

Dar și efortul actorului pe scenă și al sportivului pe stadion poate fi dizolvat, redus la zero, de un public rece, de un public nereceptiv, de un public care vrea să găsească în orice actor, cel puțin un Laurence Oliver, în orice fotbalist un Pele și în orice boxer un Joe Louis, de un public animat de o falsă exigență.

Iată dar, cum simptomele de îmbătrînire apar în fenomenul sportiv. Nu vi se pare ciudat că literatura și eseistica noastră sportivă își caută seva tot mai mult în memorialistică ? Prea des se scrie, prea mult se repetă referirile la Marian, Baratki, Bindea, Moina, Ion Popa și alți sportivi din al treilea și al patrulea deceniu. Desigur, sportivii din trecut pot fi un exemplu pentru cei din prezent, dar, în aceeași măsură, ar trebui să vorbim de juniorii de astăzi. Pe ei, care în fond reprezintă viitorul, trebuie să-i încurajăm cu căldura necesară unei dezvoltări menite să ducă sportul românesc pe culmile pe care le dorim.

Medicina — și cea românească prin prof. C. Parhon și Ana Aslan — a făcut pași importanți pe calea remedierii efectelor îmbătrînirii.

Pe tărîm sportiv, datori sînt toți cei ce iubesc sportul să caute „Gerovitalul" adecvat acestui organism pe care l-am numit sport. Și în acest domeniu, leacul este mai ușor de găsit. El are în formula lui în doze maxime : munca, generozitatea dăruirii și privirea îndreptată spre propria depășire, deci spre viitor, atunci cînd este vorba de practicanții sportului, de căldură, încredere și încurajare din partea celor ce iau loc în tribunele stadioanelor.

N. B. MIHAIL

CAMPIONATUL NAȚIONAL

Întrecerile zonale ale campionatului republican de oină pe anul 1968 se apropie de sfîrșit. Simbătă și duminică au loc, la Predeal și Cluj, ultimele jocuri, care urmează să desemneze echipele ocupante ale celor două locuri rămase vacante în finala pe țară. Pînă în prezent, și-au cucerit dreptul de participare la ultimul act al competiției următoarele formații : *Dinamo București, Avîntul Valea Roșie (jud. Ilfov), Viața Nouă Olteni (jud. Teleorman), Biruința Gherăești (jud. Neamț), Avîntul Frasin (jud. Suceava)* și *Drum Nou Boureni (jud. Dolj).*

Forul de specialitate ne-a informat că a decalat cu o săptămînă data finalei. În acest fel întrecerile (la care vor participa mai multe echipe sătești) vor coincide cu sărbătorirea Zilei recoltei. Ca urmare, jocurile care vor decide pe noua campioană a țării s-au reprogramat între 4—6 octombrie la Piatra Neamț, unde organele locale sportive au luat toate măsurile pentru buna desfășurare a turneului final.

Aseară, comisia de resort a F.R.O. a stabilit următorii arbitri pentru meciurile de la Piatra Neamț : *C. Căpățînă* — Buzău, *V. Tofan* — Iași, *A. Peter* — Pitești, *D. Mugioiu, E. Comșa* — Cluj, *P. Istrate, V. Ciolacu* — Sibiu, *I. Petre* — Galați, *C. Stroe* — Giurgiu, *Gh. Dumitrescu* — Focșani, *C. Niță, A. Cazacu* — București.

ÎNAINTEA STARTULUI ÎN DIVIZIILE ȘCOLARE ȘI DE JUNIORI LA BASCHET, HANDBAL ȘI VOLEI

PRECIZĂRI PRIVIND LEGITIMAREA ȘI TRANSFERAREA SPORTIVILOR ELEVI

Consiliul Național pentru Educație Fizică și Sport și Ministerul Învățămîntului au hotărît ca începînd cu anul competițional 1968—1969 să se organizeze campionatele naționale școlare și de juniori la baschet, handbal și volei, într-o competiție unitară sub formă de divizii.

Consiliul Național pentru Educație Fizică și Sport, prin federațiile de specialitate și Ministerul Învățămîntului, au luat măsurile organizatorice și tehnice corespunzătoare stabilind regulamentele de desfășurare a competițiilor.

În legătură cu acestea se fac următoarele precizări privind legitimarea și transferarea sportivilor :

a) Sportivii elevi, care la data apariției acestui comunicat sînt legitimați la unitățile școlare, în secțiile cluburilor și asociațiilor sportive, indiferent de competiția la care participă, rămîn în continuare cu drept de joc pentru echipele unde se află legitimați în prezent. Acești sportivi se pot transfera în conformitate cu prevederile regulamentului privind trecerea sportivilor de la o asociație sportivă (club) la alta.

Sportivii elevi legitimați la echipele școlare participante în campionatele naționale (divizii) școlare și de juniori, se pot transfera la echipele din campionatul național de categoriile A și B, neputînd fi utilizați, în perioada junioratului, decît în jocurile acestor echipe. De la aceeași echipă școlară, participantă în campionatul național școlar și de juniori, nu pot fi transferați — în decursul unui an competițional — mai mult de 2 (doi) sportivi elevi. (Acești sportivi se pot transfera numai în perioadele de transferări stabilite de fiecare federație cu respectarea prevederilor Regulamentului privind trecerea sportivilor de la o asociație sportivă (club) la alta.)

Sportivii elevi legitimați la echipele școlare participante în campionatele naționale (divizii) școlare și de juniori nu pot fi transferați la echipele participante în campionatul republican de calificare al seniorilor (masculin și feminin).

b) Sportivii elevi care au depășit limita de vîrstă prevăzută în regulamentele sistemului campionatului național școlar și de juniori (calificare și divizii), se pot transfera, la cerere, fără dezlegare, cu drept de joc imediat.

c) Situația sportivilor elevi care, prin excepție, în anul competițional 1967—1968 au avut drept de joc în competițiile de baschet și volei, atît la echipele școlare cît și la cele de categoria A și B, se va rezolva — de la caz la caz — în conformitate cu art. 7 din Regulamentul privind trecerea sportivilor de la o asociație sportivă (club) la alta.

Campionatele naționale de pistă

AL. SOFRONIE (DINAMO) - GH. JURAVLE (OLIMPIA)

...în finală la urmărire individuală

Profitînd de o pauză a... ploii, cicliștii și-au reluat ieri după amiază întrecerile pentru stabilirea campionilor velodromului. A fost reprogramată proba de urmărire individuală. Umbrele serii n-au lăsat însă răgaz organizatorilor pentru a programa toate etapele disputelor, astfel că finala pentru desemnarea cîștigătorilor medaliilor va constitui uvertura reuniunii de astăzi în care se vor întrece echipele. În lipsa lui Emil Rusu, decanul incontestabil al celor 10 ture pe velodrom, colegul său de club Al. Sofronie a reafirmat neta superioritate a fondiștilor în această cursă pe pistă. De altfel, 6 din cei 8 cicliști calificați în sferturi de finale au participat la cea de a 17-a ediție a „Turului României". Al. Sofronie — om de forță — a realizat cei mai buni timpi, impunîndu-se ca un foarte serios candidat la medalia de aur. În serii, el a marcat 5:18,8, în „sferturi" 5:16,6, iar în semifinale — 5:15,3. Cu acest ultim rezultat a stabilit performanța zilei. Finalistul a trecut relativ ușor de toți adversarii și avem părerea că de fiecare dată a avut mai multe resurse decît cele pe care le-a aruncat în luptă. Gh. Juravle — o adevărată surpriză — și-a „măcinat" cu tenacitate partenerii de dispută. În serii, Mircea Virgil a trebuit să se recunoască învins detașat, dar în „sferturi" V. Burlacu i-a opus o dîrză rezistență. Susținută în... nocturnă, semifinala cu I. Ardeleanu i-a adus numai satisfacția calificării în ultima fază a întrecerii, deoarece timpul realizat (5:32,5) este departe de potențialul său real. Să nu uităm că Gh. Juravle deține — cu 5:16,5 — a doua performanță a zilei.

Iată rezultatele tehnice : sferturi de finale — **C. Gonțea (Steaua) 5:20,8** — C. Ciocan (Dinamo) 5:21,6; **Al. Sofronie (Dinamo) 5:16,6** — V. Selejan (Dinamo) 5:25,4; **Gh. Juravle (Olimpia) 5:16,5** — V. Burlacu (Steaua) 5:18,6; **I. Ardeleanu (Steaua) 5:25,6** — Fr. Gera (Steaua) 5:35,8; semifinale: **Al. Sofronie 5:15,3** — C. Gonțea 5:21,2; **Gh. Juravle 5:32,5** — I. Ardeleanu 5:42,0. S-au calificat pentru finala locurilor 1—2 — **Al. Sofronie** și **Gh. Juravle**, iar pentru finala locurilor 3—4 — **I. Ardeleanu** și **C. Gonțea.**

Programul de astăzi, de pe velodromul Dinamo, începe la ora 16,15 cu finalele la urmărire individuală și continuă cu urmărirea pe echipe.

Hristache NAUM
Neagoe MARDAN

IMPORTANȚA EDUCATIVĂ A SPECTACOLULUI SPORTIV

(Urmare din pag. 1)

afective, instantanee, sau, prin acumularea treptată a unor informații care se filtrează și se sedimentează în timp, să devină elemente constitutive ale unor poziții etice de care omul să nu devină conștient decît mult mai tîrziu.

Ca rezultat al acestei influențe este de remarcat faptul că o bună parte a publicului de azi, spre deosebire de cel al arenelor romane, caută nu numai spectacolul propriu-zis, urmărește nu numai victoria obținută prin orice preț, ci este sensibil la conținutul cultural, etic al competiției, la modul cum această victorie a fost obținută. Întreceri ale unor echipe sau sportivi individuali de înaltă clasă, din punct de vedere al măiestriei tehnice, dar caracterizate prin brutalitate, încălcarea regulilor, lipsă de loialitate, provoacă dezgust și dezaprobare în rîndul unei părți importante a spectatorilor.

Spectacolul sportiv își vădește acțiunea binefăcătoare prin exemplul direct, înnobilator al unor raporturi specifice, calitativ superioare între competitorii aparținînd aceleiași echipe și de fair-play față de adversari, care depășesc cadrul primar de ostilitate sau simpatie în relațiile între oameni, ca și prin cadrul înălțător al festivităților de deschidere, de închidere și de premiere, a marilor competiții sportive a căror supremă formă, din punct de vedere al nobleței, grandoarei conținutului etic, este reprezentată prin ceremonialul Jocurilor Olimpice care realizează comunitatea de neuitat a participanților sportivi și spectatori veniți din toate colțurile lumii ca să serbeze Olimpiada.

Existența unei limite în performanța ce nu poate fi trecută prin nici un efort, exercită o influență moderatoare asupra puseurilor de agresivitate, iar faptul că nici o poziție nu poate fi considerată ca definitiv cîștigată, totul trebuind să fie recucerit de fiecare dată, obișnuiește pe spectator cu ideea cunoașterii propriilor sale limite, îl convinge că eforturile perseverente sînt, pînă la urmă, recompensate și că nici o înfrîngere nu este iremediabilă.

Pus în fața eforturilor aparent supraomenești de a se depăși pe sine însuși, spectatorul își dă seama că atletul amator le săvîrșește în deplină libertate, potrivit alegerii pe care a făcut-o din propriul lui imbold. El poate abandona lupta oricînd, dar n-o face. Sentimentul onoarei, al mîndriei personale, al răspunderii libere de orice constrîngere față de colectivul restrîns de club sau cel larg al țării sale, îl împiedică. Spectatorul este cu atît mai receptiv la aceste influențe pozitive cu cît el însuși este deplin liber să aleagă echipa sau eroul cu care se consideră solidar.

Concomitent, nu poate fi trecută cu vederea influența exercitată asupra publicului de cei care obțin succese importante pe plan material și social datorită practicării profesionismului fățiș sau camuflat, stîrnind în unii tineri ambiții nesănătoase, mirajul vedetismului și al succeselor efemere obținute prin sacrificarea personalității sociale a omului producător de valori și, deseori, a celei morale.

Se pune, adeseori, întrebarea în ce măsură spectatorii la televiziune — al căror număr crește vertiginos în detrimentul celor de pe stadioane — pot fi asemuiți cu aceștia din urmă din punct de vedere al receptivității lor. Deși unii sînt de părere că nimic nu poate înlocui spectacolul „pe viu", ne putem permite să presupunem că posibilitatea oferită de televiziune de a înfățișa cele ce se petrec pe teren din diverse unghiuri și de a introduce spectatorul cu ajutorul primplanurilor în intimitatea acțiunii competitive, compensează lipsa ambianței antrenante ce o oferă tribunele și explică uriașa popularitate a programelor sportive pe micul ecran.

Golirea tribunelor de spectatorii care preferă să urmărească întrecerea acasă, în fața ecranelor televizoarelor, va avea neîndoielnic repercusiuni serioase, unele deosebit de grave, asupra sportului însuși. Astfel, nu pot fi prevăzute în toată amploarea lor efectele sociale ale sustragerii spectatorilor de sub influența mișcării sportive ai cărei componenți — chiar dacă pasivi — puteau fi socotiți pînă acum și trecerea lor în sfera de acțiune a unei instituții eminamente furnizoare de spectacole, ca și lipsirea spectatorilor de posibilitatea de a trăi spiritul comunității umane ce se formează în tribune, slăbirea neîndoielnică a influenței sportivilor asupra spectatorilor și lichidarea totală a influenței acestora din urmă asupra primilor.

Neîndoielnică este și capacitatea publicului de a influența comportarea concurenților atît în sens pozitiv, cît și negativ. Aprecierea corectă a celor ce se petrec pe teren și încurajarea unei comportări cu adevărat sportive, indiferent dacă este vorba de un partener sau de adversar, aplaudarea cîștigătorului la fel ca și a învinsului, reacția negativă față de încălcarea fair-play-ului, exercită o influență pozitivă puternică asupra sportivilor după cum sprijinirea oarbă a echipei sau a vedetei locale și influența negativă a „senzaționalismului" poate transforma o confruntare sportivă într-o rivalitate ascuțită folosindu-se orice mijloc permis și nepermis pentru a-l ingenunchia pe antagonist, poate rupe colectivitatea spectatorilor în grupări rivale care să se dușmănească și să se înfrunte în tribune cu aceeași adversitate ca și jucătorii de pe teren, ba să transforme și strada în teren de răfuială.

Încă nu s-a putut studia calea pe care presiunea mintală concentrată a masei de spectatori se transmite atletului. Ea există însă neîndoielnic și în mod empiric e folosită din timpuri imemoriale fundamentînd instituția „suporterilor".

Pătura superioară a acestor suporteri, aceea compusă de obicei din vechi practicanți ai sportului, chiar dacă nu se manifestă totdeauna cu imparțialitate are, de regulă, o atitudine decentă și sportivă. Sprijinul dat competitorului de către suporteri poate fi foarte nuanțat, cuprinzînd nu numai stimularea jucătorilor, ci și sfaturi tactice, rezultat atît al unei analize lucide a celor ce se petrec pe teren, cît și al transpoziției spectatorului, al participării lui totalmente la joc, exprimîndu-și felul cum ar proceda el însuși în situația dată.

Cu toții știm că un public de susținători îl ajută pe atlet să se depășească în efortul depus, pe cînd un public ostil îl inhibă. Zatopek, după Jocurile Olimpice de la Helsinki, spunea : „Niciodată nu m-am simțit atît de în formă ca aici. Publicul a jucat un rol important".

Cei ce au participat la competiții sportive de înalt nivel cunosc sentimentele de înălțare și de comuniune care cuprind spectatorii, momentele de identificare totală a publicului cu atletul de pe stadion. Strigătul zecilor de mii de spectatori ridicați în picioare la terminarea cursei de 100 m sau liniștea mormîntală, plină de încordare, în momentul supremului efort al săriturii în înălțime, strigătele de încurajare pornite din diversele colțuri ale stadionului însoțind proba de 10 000 de metri, care se unesc la urmă într-o imensă clamare, ca o încantație, toate sînt manifestări de eliberare care spulberă mărunțele preocupări și necazuri ale vieții cotidiene a fiecăruia și constituie calea prin care spectatorii se oferă spontan și generos celui ce întruchipează pentru ei „eroul".

Sportul se află azi din nou la răscruce, ca Jocurile antice în urmă cu două milenii ; iar componenta sa care prin dezvoltarea ei unilaterală tinde să-l dezechilibreze în evoluția sa ascendentă, neîntreruptă, este din nou cea de spectacol. Pe de o parte, publicul pretinde performante la un nivel din ce în ce mai ridicat, care la anumite sporturi și de la un anumit prag calitativ în sus nu mai pot fi realizate prin „practicarea sportului în timpul liber ca o distracție", ci numai printr-o pregătire a cărei intensitate și timpul pe care-l pretinde nu pot să nu împieteze asupra activității profesionale a competitorului.

Pe de altă parte, calitatea sportului de performanță tinde să fie de-a dreptul distorsionată de îruperea, în ultimele două decenii, a unor mase uriașe de spectatori noi în uriașele arene deschise și închise, recent construite, dar mai ales de creșterea fantastică a numărului telespectatorilor care întrece de o sută de ori pe cei prezenți în tribunele Jocurilor Olimpice de la Helsinki și de o mie de ori numărul spectatorilor de pe stadioanele Jocurilor Olimpice de la Tokio.

Cu cît se lărgește cercul spectatorilor, cu cît sînt antrenate noi mase, lipsite încă de elementarele noțiuni de sportivitate, cu atît presiunea în direcția spectacolului de „arenă", de „circ sportiv" devine mai puternică.

Este de la sine înțeles că sportivii amatori, în accepțiunea veche a cuvîntului, pot face față tot mai greu cerințelor sportului modern de performanță și locul lor tinde să fie ocupat în multe țări de profesioniști fățiși sau camuflați, subvenționați de cei ce trag profit de pe urma sportului. Rezultatul, dacă lucrurile ar fi lăsate la voia lor, nu ar putea fi decît degraderea spectacolului sportiv prin diminuarea tot mai accentuată a valorii sale etice și frustrarea însăși a spectatorului care nu și-ar mai putea satisface trebuința sa imperioasă de a se transpune în eroul întruchipînd efortul dezinteresat pe plan fizic și psihic. „Profesionismul, iată principalul dușman", a avertizat la vremea sa Coubertin.

Presiunea despre care am vorbit mai sus se resimte și asupra Jocurilor Olimpice ; ea tinde să devină aproape irezistibilă la nivelul unor federații internaționale. Ea nu poate fi ocolită, ci trebuie înfruntată și canalizată pe făgașul intereselor mișcării sportive. Răspunderea principală în această chestiune îi revine mișcării olimpice, a cărei concepție privind rolul sportului în societatea modernă este întruchipată în Jocurile Olimpice.

Această concepție a stat, după cum am arătat la început, la baza unei adevărate revoluții în sport, care a fost transformat într-un puternic factor educativ și de regenerare morală pentru practicanți și spectatori. Idealurile înalte, profund umanitare și mai îndelungat efortul depus în slujba unei astfel de cauze dezinteresate, cu atît crește și admirația publicului și efectul educativ al sportului asupra lui.

Ingrădind strict mijloacele care pot fi folosite pentru atingerea unor rezultate prestigioase în limitele celor care nu dăunează ființei fizice, psihice și sociale a tineretului, va trebui, cred, să găsim o nouă delimitare, mai reală, între sportul amator și profesionist, care să permită sportivului realizarea unor performanțe maxime, rămînînd amator. Conținutul noțiunii de amator ar trebui poate în esență să se confunde cu acela al caracterului dezinteresat al activității competitorului. În acest caz un sportiv care are o calificare profesională și o ocupație precisă alta decît sportul și nu beneficiază din punct de vedere material de pe urma practicării acestuia, ar putea, cred, să se încadreze în categoria de amator. O astfel de definiție, consider că ar permite sportivului de valoare să-și consacre timpul necesar autoperfecționării, pregătirii în vederea realizării performanțelor, în ultimă instanță utile societății întregi, fără ca prin aceasta să intre în angrenajul corupător al disimulării și al compromisului moral. În același timp, ea ar crea baza morală unanim recunoscută pentru depistarea și eliminarea din viața sportivă a celor care, căutînd pe ascuns să folosească sportul ca mijloc de parvenire materială, s-ar încadra, pe planul eticii sportive, nemijlocit, în categoria fraudatorilor

Desigur că nu putem să ne rezumăm doar la reguli restrictive care să selecteze pe cei doritori de a lua parte la Jocurile Olimpice și nici numai la munca de educare a vîrfurilor sportive prin intermediul comitetelor olimpice. Va trebui să ne adresăm întregii opinii publice sportive. Societatea modernă oferă posibilități neîntîlnite în trecut de influențare a acesteia, de educare a gustului și de formare a discernămîntului iubitorilor de sport, practicanți sau spectatori.

Va trebui să folosim toate modalitățile care ne stau la dispoziție : școala, antrenorii și cei ce activează în conducerea mișcării sportive pe diverse planuri, intelectualii de prestigiu care și-au consacrat viața remodelării ființei umane, pentru a nu permite ruperea brutală a echilibrului între competiția sportivă și spectacol, pentru a face ca practicarea sportului să devină o necesitate, iar fair-play-ul să devină concepția dominantă a maselor de spectatori. Vor trebui mobilizate în acest sens toate formele de mass-media, care mai continuă încă în multe țări să se mărginească doar la informarea publicului, la publicitatea prea puțin selectivă făcută unor vîrfuri. Din păcate, în aceste cazuri presa sportivă, radioul, televiziunea, nu se consideră încă drept factori de educare, de promovare activă a concepțiilor progresiste în domeniul sportului.

Cu forțe unite va trebui să realizăm acea înțelegere și influență reciprocă sănătoasă între practicanții sportului și susținătorii lor — spectatorii, puse în slujba cauzei progresului moral al omenirii și fraternității umane ai cărei promotori activi noi, membrii mișcării sportive, sîntem cu toții.

PREFERĂM PRINCIPIILE

(Urmare din pag. 1)

prinderea s-a transformat în neputință, sau, în fine, prezenței în formație a unor jucători al căror gabarit și calități ne pun într-o inferioritate netă.

Nu aceasta este realitatea, deși, în unele cazuri, francezii au și la aceste capitole ascendente față de noi. Rugbyul realist, bazat pe principii simple, dar unanim aplicate de jucători în teren, dă tăria și superioritatea rugbyului francez. Vom releva cîteva dintre aceste principii, de altfel cunoscute la noi, dar a căror nerespectare o trecem prea ușor cu vederea, mulțumindu-ne să constatăm nereușita unor acțiuni și nu cauza germinală a acesteia.

Vom începe cu urmărirea și încadrarea purtătorului de balon, poate de cea mai mare importanță, de a cărei respectare depinde continuitatea unei faze concepute și inițiate de unul sau mai mulți jucători. Sorții de izbîndă ai unei acțiuni individuale sînt rapid împinși spre limita minimă, zero, dacă aceasta nu este susținută de alți jucători prin încadrarea purtătorului de balon, pentru a-i oferi cît mai multe soluții de continuare. Apare deci obligativitatea de a se participa activ la susținerea acțiunilor inițiate de partener, încadrîndu-se prin poziție într-un dispozitiv de atac. Încadrarea purtătorului de balon o dată executată, se poate trece la alte litere din alfabetul rugbyului — pasa și oportunitatea sa. O pasă executată ireproșabil tehnic devine inutilă sau chiar periculoasă dacă nu este oportună. Sînt nenumărate situațiile de superioritate numerică evidentă, doi contra unul și, totuși, finalizarea este ratată datorită inoportunității pasei. Tocmai în aceste situații rugbyștii francezi nu „iartă", profilîndu-se astfel un aspect al superiorității lor.

Protejarea balonului de către posesorii acestuia, în situațiile de contact intim cu adversarii, cu scopul de a-l pune la dispoziția unui nou atac propriu, trebuie să fie o preocupare permanentă. Greu de crezut că un jucător ce nu vede permanent unde se află balonul va putea avea orientare în teren. Aproape cu regularitate, în aglomerările spontane apărute în întîlnirile cu jucătorii francezi, aceștia din urmă reușeau „să aerisească" balonul, creîndu-și situații de atac periculoase datorită spontaneității cu care apăreau, pentru că găseau, astfel, apărarea nepregătită.

Urmărind cu atenție într-un meci cîți dintre jucătorii ce au placat sau au fost placați se ridică rapid pentru a intra din nou în joc, sau cîți dintre cei ce au pasat se repliază pentru a forma un nou val de atac, sau, în sfîrșit, cîți dintre cei ce au fost depășiți de balonul șutat se repliază pentru a intra din nou în joc, ne dăm seama în ce măsură se execută REPLIEREA, principiu de importanță vitală pentru continuitatea acțiunilor.

Nu putem încheia fără a aminti de schimbarea de ritm și de direcție care determină forța atacului, relație valabilă de altfel pentru toate jocurile sportive. Ea a fost cel mai bine aplicată de Penciu, acest Killy al rubgyului nostru, supranumit astfel pentru slalomurile executate dezinvolt printre apărătorii adverși. De fapt, el nu făcea decît să asocieze unei schimbări de direcție o „poantă" de viteză, deci o schimbare de ritm. El aplica astfel cît se poate de practic un principiu ce stă la baza mecanicii, conform căruia forța este produs al masei (greutatea) cu accelerația. Evident, la jocuri singura posibilitate de a mări forța este aceea de a mări accelerația în alergare, celălalt factor al produsului, greutatea jucătorului, considerîndu-se a fi constantă. Iată, dar, numai cîteva din principiile simple, dar aplicate de către toți jucătorii prin care rugbyul francez se manifestă superior rugbyului nostru. Așa cum francezii se dovedesc receptivi la tot ce apare nou, experimentează și aplică în marile turnee pe care le efectuează în Africa de Sud, în Noua Zeelandă, în Australia, tot așa rugbyștii noștri trebule să-și analizeze toate carențele cu adevăratele lor cauze și remedii, să pretindă, să experimenteze, să aplice noul, chiar dacă nu au ocazia de a efectua turnee autentice.

Numai prin aplicarea riguroasă a principiilor de bază ale rugbyului, „schemele" își vor găsi cu adevărat eficiența. Altfel, ele devin doar încercări... nereușite.